

Františkánky z kavárny

V Hrnčířské ulici jen pár metrů od Dolního náměstí v Olomouci najdete

v malém domečku kavárnu Ōde a hned vedle penzion Tode. Můžete se tu ubytovat, můžete se tu zastavit na kávu nebo na nějakou estonskou dobrotu, a hlavně tu můžete potkat sestry Františkánky Marie Immaculaty. Jednu z nich, sestru Kláru Šídlovou, jsem tu potkala i já, aby nám povyprávěla o jejich řeholním společenství, kavárně i nečekaných spojeních.

✦ Provozovat kavárnu není úplně to nejběžnější, co řeholní sestry dělají. Co vás k tomu přivedlo?

Já jsem u počátků ještě nebyla, ale sestry chtěly vyzkoušet takové působení mezi lidmi, kdy se tu s námi může setkat kdokoli. Třeba ten, kdo jinak nepřijde do kostela nebo do církevního prostředí, se s námi může setkat zde. Hlavním úmyslem bylo neformální setkávání s lidmi.

Navíc když se sestry stěhovaly do této budovy, byla v přízemí původně restaurace nebo čajovna a zůstalo tu vybavení, takže to napomohlo k rozhodnutí zkusit to. Sestra Hyacinta, která má kavárnu na starosti, má vystudovanou hotelovou školu a zašitá to po odborné stránce. A samozřejmě na to nejsme úplně samy, pomáhají nám i brigádnice. Ze začátku jsme měly otevřeno celý týden, od pondělí do pátku, ale teď na to personálně nestačíme, takže máme otevřeno jen tři dny v týdnu.

✦ Takže vlastně i kavárna je způsob, jak evangelizovat...

Je to takový nenásilný způsob evangelizace. Setkaly jsme se i s názorem, kdy si pán myslí, že tady vše chyní obrácíme. To ale není naším prvotním úmyslem ani zaměřením. Samozřejmě, když si s námi někdo chce popovídat a setkat se, tak jsme moc rády. Ale určitě tady nikoho neobracíme ani nezkoumáme, jestli jsou hosté věřící, nebo ne.

✦ To stejné platí i o penzionu, že?

Tam je také příležitost k neformálnímu setkání s lidmi. Přijdou a ubytuje je sestra,

ráno u snídaně je možnost si popovídat... Tímto způsobem se s lidmi můžeme setkat nenásilnou formou. Možná je to taková preevangelizace, když nás lidé potkají a třeba je něco táhne zpátky. Byť je penzion blízko centra, je tady klid a lidem se tu líbí. I největší hosté dodávají, že je tady něco víc než jinde. Jsou jednotlivci i skupiny, kteří se rádi a pravidelně vracejí. A kdo chce, může se s námi setkat, popovídat si, jít s námi na společnou modlitbu nebo sám do kaple. To si myslím, že je pro hosty vzácné.

✦ Jak vypadá život tady v komunitě v Olomouci s kavárnou a penzionem?

Vstáváme ve čtvrt na šest a na šestou chodíme na mši svatou k dominikánům. Když se vrátíme, tak se ještě hodinu modlíme

v naší kapli - čteme Písmo svaté, rozjímáme, modlíme se breviář a ranní chvilky. Pak se každá věnujeme své práci. Sestra, která má na starosti kavárnu, peče. Já mám na starosti penzion včetně administrativní práce s tím spojené.

V poledne se setkáváme v kapli na modlitbu breviáře a Anděl Páně a pak máme společný oběd. Po obědě se opět věnujeme práci. V některé všední dny se v jednu hodinu otevírá kavárna, kde se střídáme. Ve tři čtvrtě na šest máme nešpory, modlitbu breviáře a půlhodinovou adoraci, kde se k nám mohou připojit hosté kavárny a penzionu. Pak máme společnou večeři a doděláváme práci, co je potřeba. Když je otevřená kavárna, tak je do osmi a pomáháme třeba s nádobím ses-

ty, která má službu. Před spaním máme individuální modlitbu, kompletát a večerní klid.

✦ Čím se lišíte od jiných sester františkánek?

Lišíme se oděvem, i když lidé často nerozeznávají, že jsme různě oblečené. Pro ně je to sestra jako sestra, ale odlišnosti v hábitu máme. My máme oficiálně hnědý hábit s bílým závojem a jako novou verzi máme běžovou šatovku a k tomu zase bílý závoj.

Potom se lišíme zaměřením, i když ten základ, řehole, je stejný a na cestě k Pánu Bohu jdeme všichni. Ale to naše vlastní je vztah k Panně Marii Neposkvrěné, které jsme zasvěcené, a naším duchovním postáříním je od základu smír. A co si pod tím představíte? V době, kdy vznikala naše kongregace, vznikala i úcta k Nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu a takové smírné zaměření. Takže na místě, kde působíme, chceme svědčit o smíření s Bohem.

✦ Kromě společenství v České republice, jsou vaše spolusestry na misích v Estonku. Jak to tam vypadá?

Sestry do Estonska přišly v roce 1936, takže už tam jsou skoro sto let, ale pak přišla totalita. Jedna sestra tam zemřela, dvě sestry zůstaly působit na klinice a mezi vězňami chodily v civilu a v osmdesátých letech se vrátily sem. Po revoluci začali z města Tartu přilákat lidi a prosit, aby se tam sestry vrátily.

V roce 1997 byly dvě sestry poslány, aby v Tartu obnovily naši činnost. Byla tam založena katolická škola a mateřská školka a postupně se rozjela gymnázium. Je to malá komunita. Nejvíce jsme tam měly čtyři sestry, teď tam jsou tři. Jedna sestra učí náboženství